

sega omma patku otsiwa ärrä peeta nink linni
katta, ja se läbbi mitmale waggaballe waima, hää-
bi nink kahjo tegema, paljo rassemä nink lib-
bedam saap ollema, kui neide põlio nink nuhti-
lus, kumma Jummalasse nink kohtule Aude-
andva, ja omma karjust ülestunnistalva.

Se olli selle Wangille kui Tuli, kumb
läbt temmä Süddameedmisi pallama; se olli se
wassar, kumb temmä sõand katški liige. Ilma
rahuta tulli temma tagasi, nink lõsk seddā-
maid pâle Juttusse Oppetoad ennese mannu
paleda, selle een temmä seddāmaid ülestun-
nistas: Et temmä eši mõlembatte
tule kahjust se Zegija ilma tõise
abbi a om olnu. Kuis se mois sündida
sate teije kõssima? — Kuulge mes perran
tullep.

Temma olli seddā eši kile nida taalitanu,
et kui temmä pâle pidbi kaibaminne tullemas,
temmä ommete Õigusst Tahhe al olles ilm-
sustas arivatu. Tõsi olli, et temmä Poolpâiwa
ddangust neli penniforma laiwen omast kül-

lăst

Jäst olli ärrä olnu, nink sa kõetsin kõllamees-
pega jutta ojanu, ja neidega ütten magganu
nink pühhapâiwl laiwale kainu, ent ommete
oli temmä omma kõega seddā Tuld läätnu
pallama.

Kuis olli temmä nûud seddā tennu? Mõn-
vi pâimä enne selle Õnnetust, olli temmä kile
asju, kumma Tuld pea kûlge jwõtwa, kui oma õlle,
palka, pessu, wewlit, kattusse alla ärrapeetnu nink
walmis vannu. Se pâle läts temmä nûud
tõise Küllä. Kesk Õõl kui Rahwas maggas
rassen ünnen, astus temma kõetsi Aknast wâlja,
nink jooskis üle pâ nink kala läbbi Õõd
omma kõllä, läbt Tuld pallama, nink rühbis
pisamma uussinaste tagasi tullen, heitis jâle
mahha maggama, nink läts tõisel Hommungul
Küllä Rahwaga kerkote. Seddā Tuld olli teu-
mä nida finni mattnu, et temmä mõnne Tunni
perrast pidbi veel wâljâ pâsemä, kui sa perrast
sündis.

Ent mõdâ wârki olli temmä tõisel kõra
seddā surja tennu, tunna temmä ommete wan-

gin